

U protekle dve hiljade godina, religija je bila odgovorna, i direktno i indirektno, za bezbroj ratova i zločina. Zapadna misao odbacuje te događaje kao mošti primitivnih vremena i krivicu pripisuje sujeverju pogrešno vođenih fanatika. I dok neki od fundamentalista brane istorijsko ponašanje religije, većina ga osuđuje i distancira se od njega. Ima i onih koji su veoma brzi u isticanju toga da nesavesno nasilje nije isključivo vlasništvo religije. Oni tvrde da ateisti i sekularisti sprovode neke od najšokantnijih zločina. Najčešći primeri su im Hitlerov Treći Rajh i razni komunistički režimi.

Od tri najrasprostranjenije monoteističke religije, hrišćanstvo svakako predstavlja, ako ne jedinu, a ono bar prvu religiju koja je do te mere uzela maha da se kroz nekoliko vekova prožimala sa različitim oblicima državnih uređenja. Iako u početku svog razvitka napadano od strane Rimskog carstva, hrišćanstvo se u vrlo kratkom vremenskom periodu toliko rasprostranilo da bi u vrhuncu postojanja ove imperije bilo glavni osnov njenog raspada i podele na Zapadno i Istočno. Dalji razvoj dva carstva, pa samim tim i dve crkve ostavlja snažne tragove i na razvoj država koje postepenim daljim rastapanjem nastaju na tlu nekada velike imperije. Zapadna filozofija prevazilazi prvobitnu tezu : „Bogu božje, caru carevo“ i preobraća je, krajnje perfidno, u ideju da caru zapravo pripada i ono što je božje. Poistovećivanje vladara sa božanstvom, iako možda relikv paganskih shvatanja, se zapravo prenosi sa shvatanja katoličke crkve da je Papa svojevrsno božanstvo, i da pored svetog trojstva on igra četvrtu svetu kariku u odnosu Bog – narod. S druge strane, ni istok nije daleko od poistovećivanja zemaljskog i božanskog vođe, ali nikada ne dolazi do deifikacije sopstvenih vladara. U tom smislu se i svojevrsni moderni napadi na hrišćanstvo u dvadesetom veku razlikuju na Zapadu i Istoku. Dok Zapad zdušno zloupotrebljava i izvitoperuje hrišćanske motive i ideologiju, naročito kroz renesansu pa sve do Trećeg Rajha, dotle Istok na prelasku u dvadeseti vek stvara pandan hrišćanstvu u vidu jedne, možemo slobodno reći, sekularne religije - komunizma.

Ovakav dvostruki razvoj hrišćanstva, kroz naslednike Rima, postavlja pitanje zašto i na koji način je hrišćanstvo dovelo do njegove zloupotrebe, s jedne, odnosno potpunog napuštanja, s druge strane?

NACIZAM I HRIŠĆANSTVO

Samostalan razvitak hrišćanskih država na teritoriji današnje Nemačke, reformacija crkve, različita učenja i tumačenja Biblije, konstantno sukobljavanje sveštenstva i vladara u borbi za prevlast nad teritorijama i narodima, banalizacija svete tajne oprosta i iskupljenja , bogaćenje sveštenskog i vladarskog sloja na uštrb siromašnih staleža, sve to do početka XX veka dovodi do potrebe nemačkog naroda za novim vođom bliskom njima. Prvobitni pokušaji sa Vilhelmom I i njegovim naslednicima nisu urodili plodom. Poraz u Prvom svetskom ratu dovodi do ideje da bi Nemačkom, jednom od najrazvijenih zemalja sveta, trebalo da upravlja čovek iz naroda. Iako je potreba za odvajanjem vladara od crkve dostigla vrhunac, još nedovoljno razvijena svest naroda zahtevala je u jednoj ličnosti spoj starih vrednosti i nove doktrine. Oličenje takve jedne ličnosti bio je Adolf Hitler, koji je, i pored svojih ubeđenja o hrišćanstvu kao infekciji koja slabi nemačku rasu , ipak razumeo potrebu za nastavkom tradicije i postepenom slabljenju hrišćanskih dogmi, dok se blagovremeno one ne zamene novim postulatima nacionalsocijalizma.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com